

ตอนที่ 4

การรู้จักพระคริสต์และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นของพระองค์

ข้อพระคัมภีร์: ฟป.3:10, 12-14; ยส.11:25; กจ.2:24; 2ทธ.1:8-9; วว.1:17ข-18; 2:8

I. เปาโลมุ่งมาดปรารถนาที่จะรู้จักพระคริสต์ — ฟป.3:10:

1. ในหนังสือฟิลิปโปย เรื่องที่เป็นศูนย์กลางคือการรู้จักและประสบการณ์พระคริสต์อย่างเป็นทางการใน — 2:2, 5; 3:7-10; 4:10, 13.
2. การได้มาซึ่งความประเสริฐเลิศแห่งการรู้จักถึงพระคริสต์ใน ฟป.3:8 เป็นไปโดยการเปิดเผย แต่การที่จะรู้จักพระองค์ในข้อ 10 นั้นเป็นไปโดยประสบการณ์.
3. ความประเสริฐเลิศแห่งการรู้จักพระคริสต์ก็คือความประเสริฐเลิศของพระคริสต์ที่เราได้แปรสภาพให้เป็นจริง — ข้อ 8.
4. ก่อนอื่นเปาโลได้รับการเปิดเผยถึงพระคริสต์ จากนั้นเขาก็ได้แสวงหาที่จะประสบการณ์พระคริสต์ ซึ่งก็คือการรู้จักและรับสุขพระคริสต์ในเชิงประสบการณ์.
5. คำว่า “รู้จัก” ใน ฟป.3:10 มีค่าเท่ากับ “ประสบการณ์”:
  - (1) การรู้จักพระคริสต์หมายถึงการมีประสบการณ์ต่อพระองค์, รับสุขพระองค์, มีส่วนในพระองค์, และรับส่วนในพระองค์ — ข้อ 9-10.
  - (2) การรู้จักพระคริสต์จึงเป็นการเข้าใจพระองค์โดยการมีประสบการณ์ต่อพระองค์ — ข้อ 8.
6. การรู้จักพระคริสต์ไม่ใช่แค่เพียงมีความรู้เกี่ยวกับพระองค์เท่านั้น แต่เป็นการได้รับตัวตนของพระองค์ — ข้อ 8; 2ทธ.2:10; เทียบ กช.2:9, 16-17:
  - (1) การได้รับบางสิ่งเรียกร้องให้ต้องมีการจ่ายราคา — ฟป.3:7-8.
  - (2) การได้รับพระคริสต์คือการมีประสบการณ์, รับสุข, และถือครองความอุดมสมบูรณ์อันหาที่สุดไม่ได้ของพระองค์โดยการจ่ายราคา — อฟ.3:8; เทียบ วว.3:18.
  - (3) การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการดำเนินชีวิตที่ได้รับพระคริสต์ในความครอบคลุมสรรพสิ่งของพระองค์ — อฟ.3:8:
    - ก. แม้ว่าเปาโลจะมีประสบการณ์และได้รับพระคริสต์อย่างใหญ่หลวง แต่เขาก็ไม่ได้เห็นว่าเขาได้มีประสบการณ์ต่อพระองค์อย่างครบบริบูรณ์แล้วหรือได้รับพระองค์อย่างถึงที่สุดแล้ว — ฟป.3:12.
    - ข. เปาโลยังคงมุ่งหน้าไปสู่เป้าหมาย คือการได้รับพระคริสต์จนถึงระดับที่ครบบริบูรณ์ที่สุด — ข้อ 12-14.
  - (4) เปาโลไม่เพียงละทิ้งประสบการณ์ที่เขาใช้ในศาสนาユูดาย แต่เขายังไม่หยุดยั้งอยู่กับประสบการณ์ที่เขาติดต่อพระคริสต์ในอดีตด้วย เพื่อเขาจะได้รับพระคริสต์จนถึงระดับที่ครบบริบูรณ์ที่สุด — ข้อ 7-8; 13:
    - ก. ถ้าเราไม่ยอมลืมนั้น แต่ยังคงหยุดยั้งอยู่กับประสบการณ์ในอดีต ซึ่งไม่ว่าประสบการณ์นั้นจะจริงแท้สักเพียงใด ย่อมขัดขวางการแสวงหาพระคริสต์ที่อยู่เบื้องหน้าของเรา — ข้อ 13; ฮธ.6:1ก.
    - ข. พระคริสต์นั้นทรงอุดมสมบูรณ์หาที่สุดไม่ได้ และความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์นั้นมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลที่จะให้เราถือครอง เปาโลพยายามโน้มตัวออกไปให้สุดอาณาเขตนี้ — อฟ.3:8; ฟป.3:13.
7. การรู้จักพระคริสต์คือผลลัพธ์ของการถูกพบเห็นว่าอยู่ในพระองค์ — ข้อ 9-10:
  - (1) ความชอบธรรม “ที่มีโดยความเชื่อในพระคริสต์คือความชอบธรรมซึ่งเนื่องมาจากพระเจ้าและมีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อ” นั้นทำให้เปาโลรู้จักพระคริสต์ — ข้อ 9.
  - (2) ความชอบธรรมที่เรากระทำสำเร็จโดยความพยายามของเราเองไม่ได้ทำให้เรารู้จักพระคริสต์; เราจึงกระทำโดยความพยายามของเราเอง เราก็ยังไม่รู้จักพระคริสต์ — ข้อ 9ก.

II. เปาโลมุ่งมาดปรารถนาที่จะรู้จักและมีประสบการณ์ต่อฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นของพระคริสต์ — ข้อ 10:

1. ฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นของพระคริสต์ก็คือชีวิตแห่งการเป็นขึ้นของพระองค์ ซึ่งได้ทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากท่ามกลางคนตาย — อฟ.1:19-20.
2. ตัวของพระคริสต์เองทรงเป็นการเป็นขึ้น — ยส.11:25:
  - (1) “เราเป็นคนแรกและคนสุดท้าย และเป็นผู้ที่มีชีวิต แม้เราเคยตายแล้ว แต่ตูเกิด บัดนี้เรายังมีชีวิตอยู่เสมอไป เป็นนิรันดร์ และเราได้ถือลูกกุญแจแห่งความตายและแดนมรณา” — วว.1:17ข-18:

- ก. เนื่องจากมนุษย์ได้ตกต่ำ ความตายจึงได้เข้ามาและกำลังดำเนินงานอยู่บนแผ่นดินโลกเพื่อรวบรวมทุกคนไปสู่แดนมรณา.
- ข. ลูกกัญญาแห่งความตายและแดนมรณานั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ช่วยของเราผู้ทรงตายแล้วเป็นขึ้น — ข้อ 18.
- (2) “องค์ผู้เป็นคนแรกและคนสุดท้าย ผู้ได้ตายแล้วแต่ยังมีชีวิตอยู่อีก” — 2:8:
- ก. วลีที่ว่า “มีชีวิตอยู่อีก” ซึ่งถึงการเป็นขึ้น.
- ข. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงผ่านการทนทุกข์แห่งการตายและกลับมีชีวิตอยู่อีก; พระองค์เคยเข้าสู่ความตาย แต่ความตายก็ไม่อาจกักขังพระองค์ไว้ได้ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นการเป็นขึ้น — กจ.2:24; ยส.11:25.
- ค. พระคริสต์ได้ทรงเข้าสู่แดนมรณา, ผ่านความตาย, มีชัยชนะต่อความตาย, และออกจากความตายอย่างมีชัยชนะ; นี่ก็คือการเป็นขึ้น — เทียบ 1ปต.3:18-22.
- (3) การเป็นขึ้นหมายความว่ามนุษย์คนหนึ่ง — องค์พระเยซูเจ้าของเรา — ได้ทรงทำลายสิ่งกีดขวาง กระทั่งเป็นสิ่งกีดขวางที่ยิ่งใหญ่ที่สุด — ความตาย — กจ.2:24; อฟ.1:19-20:
- ก. การเป็นขึ้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทำลายสิ่งกีดขวางทั้งหมดในขอบเขตฝ่ายธรรมชาติ; ดังนั้นพระเยซูจึงไม่ถูกผูกมัดด้วยสิ่งใดอีก รวมถึงสถานที่และกาลเวลา — เทียบ ยส.7:6-8.
- ข. ข้อจำกัดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราคือสถานที่และกาลเวลา แต่ทั้งสองสิ่งนี้ไม่อาจจำกัดพระคริสต์ผู้เป็นขึ้นได้.
- ค. ความตายคือข้อจำกัดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แต่การเป็นขึ้นได้พิชิตความตาย; ดังนั้นการเป็นขึ้นจึงเป็นฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่ที่สุด — ฟป.3:10; อฟ.1:19-20.
3. การเป็นขึ้นคือชีวิตที่มีชัยชนะเหนือความตายโดยไม่ถูกความตายทำลายหรือทำร้าย — ยส.11:25; วว.1:17ข-18; 2:8:
- (1) ความตายไร้ฤทธิ์เดช ไม่อาจทำอะไรต่อชีวิตแห่งการเป็นขึ้นได้ — กจ.2:24.
- (2) ความตายสามารถสร้างความเสียหายทุกประเภทแก่ชีวิตในรูปแบบอื่นๆ; มีเพียงชีวิตประเภทเดียวเท่านั้นที่ความตายไม่อาจทำให้บาดเจ็บได้ และนั่นก็คือชีวิตแห่งการเป็นขึ้น — ยส.11:25; ฟป.3:10:
- ก. การเป็นขึ้นคือชีวิตที่ผ่านความตายและไม่ถูกความตายกักขังไว้.
- ข. ถ้าพิจารณาตามการเปิดเผยที่ครบบริบูรณ์ของพระคัมภีร์ ตัวของพระเจ้าเองก็คือชีวิตแห่งการเป็นขึ้น — รม. 4:17.
4. พระวิญญาณนั้นคือความเที่ยงแท้แห่งการเป็นขึ้นของพระคริสต์และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นนั้น — 8:9-11; 1กธ.15:45ข; 1ยส.5:6:
- (1) ถ้าจะมีประสบการณ์ต่อชีวิตแห่งการเป็นขึ้นของพระคริสต์ เราก็ต้องมองเห็นว่าในการเป็นขึ้นนั้น พระคริสต์ได้ทรงกลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตแล้ว — 1กธ.15:45ข.
- (2) คำนิยามที่สูงส่งที่สุดของการเป็นขึ้นคือการเป็นขึ้นคือขั้นตอนที่พระคริสต์ผู้เป็นอาตามคนสุดท้ายได้กลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต.
- (3) การเป็นขึ้นของพระคริสต์คือการที่พระองค์เปลี่ยนรูปลักษณะไปเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต เพื่อจะเข้าสู่ภายในผู้เชื่อของพระองค์ — ข้อ 45ข; ยส.20:22.
5. หลักการของการเป็นขึ้นคือชีวิตธรรมชาติถูกประหารและชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาแทนที่ — 2กธ.1:8:9:
- (1) การเป็นขึ้นคือสิ่งที่ได้ผ่านความตายแล้วยังคงเป็นอยู่ — วว.2:8.
- (2) การเป็นขึ้นคือสิ่งที่ได้ออกมาจากความตายและเหนือกว่าขอบเขตฝ่ายธรรมชาติ — กจ.2:24.
- (3) การเป็นขึ้นหมายความว่าไม่มีเหตุการณ์หรือสภาวะแวดล้อมใดสามารถกักขังเราผู้มีชีวิตแห่งการเป็นขึ้นของพระคริสต์ไว้ได้ — 2กธ.1:8-9.
- (4) การอยู่ในการเป็นขึ้นหมายความว่าชีวิตธรรมชาติของเราถูกตรึงตายแล้วและตัวเราในส่วนที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างก็ถูกยกชูขึ้นในการเป็นขึ้น เพื่อจะเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ในการเป็นขึ้น — รม.6:4-6.
- (5) เมื่อเราไม่มีชีวิตเป็นอยู่โดยชีวิตธรรมชาติของเรา แต่มีชีวิตเป็นอยู่โดยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ภายในเรา เราก็อยู่ในการเป็นขึ้น — ยส.6:57; รม.8:11.